

Fővárosi Ítéltábla

11.Gf.40.355/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Seress Judit jogtanácsos által képviselt felperes (cím) felperesnek a Dr. Illés Attila József Ügyvédi Iroda (cím3., ügyintéző: dr. Illés Attila József ügyvéd) által képviselt alperes1 (cím2) alperes ellen gazdálkodó szervezet vezetőjének felelőssége megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. szeptember 29. napján meghozott 32.G.41.536/2021/20. számú ítélete ellen a felperes által 21. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. § (1) bekezdés alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint a Kft "felszámolás alatt" (a továbbiakban: adós) volt vezetője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, és ezáltal a hitelezőkkel szemben

fennálló 91.921.738 forint hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhat.

[2] Az alperes elsődlegesen alaki védekezést terjesztett elő, amelyben az eljárás megszüntetését kérte. Előadta, hogy a felperes 2020. május 22-én indította a keresetet, míg a felszámolási eljárást befejező végzés 2020. május 5-én emelkedett jogerőre, ezért a keresetindítás elkészt.

Érdemi védekezésében a kereset elutasítását kérte.

[3] Az elsőfokú bíróság a 6-I. sorszámu végzésével az alperesnek az eljárás megszüntetésére irányuló kérelmét elutasította.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek bruttó 749.300 forint ügyvédi munkadíjat. A 36.000 forint kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy azt a felperes személyes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az ítélet indokolásában idézte a Cstv.-nek a felszámolási kérelem benyújtásának időpontjában (2015. december 15.) hatályos 33/A. § (1) bekezdését és a Cstv. 33/A. § (6) bekezdést. Megállapította, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés nem határoz meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 146. § (1) bekezdés szerinti határidőt, így a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésnek a felszámolási eljárás ideje alatt meghatározott lehetősége határidőként nem értelmezhető, ezért ahhoz a Pp. 240. § (1) bekezdésben levonható jogkövetkezmény sem társul. Ez a rendelkezés a megállapítási kereset érdemi megalapozottságának törvényes feltétele, amelynek hiányában a keresetet érdemben kell elutasítani. A felszámolási eljárás befejezéséről az érintett felek alakoszerű határozatból értesülnek. A határozat jogerőre emelkedése nem megnyitja, hanem megszünteti a perindítás lehetőségét. A végzés Céglönlönyben történő közzététele azonban nem része a felszámolási eljárásnak, kizárólag az eljárás alanyi körén kívüli harmadik személyek tájékoztatására szolgál. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdés objektív módon köti az igényérvényesítés lehetőségét a felszámolási eljárás időtartamához, amelynek elmulasztása esetén el kell utasítani a megállapítás iránti keresetet.

Figyelemmel arra, hogy a Fővárosi Törvényszék ügyszám2 számú végzésével az adós felszámolási eljárását befejezte, és ez a végzés 2020. május 5-én jogerőre emelkedett, a felperes azonban a keresetet csak 2020. május 22-én indította, az elsőfokú bíróság a fenti indokok miatt azt elutasította, és döntésének indokaira tekintettel nem vizsgálta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti tényállás további elemeit.

[5] A felperes az ítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen annak megváltoztatásával keresetének teljesítését, másodlagosan a döntés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjában jelölte meg.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabály időállapotát tévesen állapította meg, így nem a hatályos rendelkezések alapján bírálta el a felperes keresetét. Kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés érintett része időközben változott, amelynek szövegét az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni. Az elsőfokú bíróság a kereset elutasításának pontos okát nem jelölte meg, és nem indokolta meg azt sem, hogy mi alapján jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem a felszámolási eljárás ideje alatt nyújtotta be a keresetét. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntés a jelenleg hatályos rendelkezések alapján már nem helytálló. Utalt arra, hogy már a marasztalási per megindítására nyitva álló határidő sem jogvesztő jellegű. Hivatkozott a Debreceni Ítéltábla és a Kúria 2016-ban meghozott eseti döntéseire.

Előadta, hogy az elsőfokú ítélet nem felel meg az Alaptörvény 28. cikkének, és az érintett jogszabály értelmezésénél a Cstv. 1. § (3) bekezdését is figyelembe kell venni. Idézte a Cstv. 33/A. §-át módosító 2017. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: módosító törvény) 17. §-ának indokolását. Kiemelte a Cstv. 33/A. § módosított (1), (5), (11) és (12) bekezdést, továbbá utalt a marasztalási kereset benyújtására korábban irányadó 90 napos jogvesztő határidő eltörlésére. Idézte az Alkotmánybíróság 3179/2018.VI.VIII. AB határozat indokolásának [81] bekezdését, és rámutatott, hogy az ítélet és indokolása nem felel meg az Alaptörvény 28. cikk szerint elvárt jogértelmezésnek, és az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel a Cstv. 33/A. §-t érintő jogszabályi változásokra sem. A felperes az ismertetett 2016. évi eseti döntések szerinti jogértelmezést tekintette irányadónak és az Alaptörvény szerinti jogértelmezésnek. Mindezek alapján vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy nem a felszámolási eljárás alatt nyújtotta be a kereset.

Álláspontja szerint a felszámolási eljárást befejező jogerős végzés közzététele objektív időpontként határozza meg a keresetelési jogát. A hitelezők érdeke, hogy a keresetelési jog megnyílásáról a felek transzparens, közhiteles adatokból értesüljenek. Utalt a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról 2006. évi V. törvény 26. § (1) bekezdés b) pontjára azzal, hogy a fentiekől eltérő jogértelmezés jogbizonytalanságot eredményez. Előadta, hogy a felperes az eljárás szünetelését követően módosította a keresetét, és az elsőfokú bíróság az ítéletében figyelmen kívül hagyta a felperes bizonyítékait, míg nem határozott az utólagos bizonyítás megengedhetőségéről, és annak mellőzését sem indokolta meg. Rámutatott, hogy az ítélet több ponton iratellenes, és hivatkozott arra is, hogy a Fővárosi Törvényszék 2020. június 18-án kijavította a felszámolási eljárást befejező végzést, és a kijavító végzés 2020. július 29-én emelkedett jogerőre.

Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét tévesen jelölte meg 600.000 forintban, mert az csak az illeték számítás alapja. Az alperes által igényelt 590.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj jelentősen eltúlzott, az ügyvédi munkadíj megállapításnál a mérlegelésnek egyik lényeges eleme a per tárgyának értéke, a másik pedig a kifejtett ügyvédi tevékenység. A pertárgy érték nem állapítható meg, így csak a jogi képviselő által kifejtett jogi tevékenység ad keretet a bíróságnak a szabad mérlegelésének. Az alperes három beadványa megegyező, és azt sem vette figyelembe, hogy a felperesnek a keresetmódosítás szerint csak egy kereseti kérelme van. Az ügy nem volt bonyolult, az alperes értékelhető bizonyítási indítványt sem terjesztett elő.

[6] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Másodfokú ügyvédi munkadíjként 100.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjat vett számításba, ehhez költségjegyzéket csatolt.

Álláspontja szerint a Cstv. 33/A. §-nak a 2015. december 15-én hatályos szövegét kellett alkalmazni, azonban érdemi változást azt sem jelent, ha a 2017. július 1-jén hatályba lépett

szöveg az irányadó, mert a két rendelkezés között nincs tartalmi és értelmezési különbség. Több eseti döntésre hivatkozással kiemelte, hogy a felszámolás kezdő időpontjától annak jogerős befejezéséig lehet előterjeszteni a keresetet, és a felszámolási eljárás jogerős befejezését követően már csak marasztalni lehet a vezető tisztségviselőt. Az elsőfokú bíróság nem csupán nyelvtani értelmezéssel hozta meg a döntést, jogi álláspontját megindokolta, és figyelemmel volt a Pp. 263. § (1) bekezdésre, a 265. § (1) bekezdésre, valamint a 279. § (1) bekezdésre. A felszámolási eljárás teljes időtartama alatt megindítható a kereset, és az eljárás befejezéséről az érintettek alakszerű bírósági határozatból értesülnek. A határozat jogerőre emelkedése megszünteti a perindítás lehetőségét, és az eljárásnak nem része annak közzététele. Ez utóbbi csak a felszámolási eljárás alanyi körén kívüli harmadik személyek tájékoztatására szolgál. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdés objektív módon köti az igényérvényesítés lehetőségét a felszámolási eljárás időtartamához. Az Alaptörvény 28. cikke alkalmazásával sem lehet annak szövegével ellentétesen értelmezni a jogszabályt. A felperest nem korlátozta semmi a kereset határidőben történő előterjesztésében. A kereset elutasításának indokaira figyelemmel nem volt szükség a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti tényállási elemek további vizsgálatára. A felperesnek az indokolás egyes bekezdéseit érintő kifogásai is alaptalanok.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a pertárgy értéke 600.000 forint, és az ügyvédi megbízási szerződésre figyelemmel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pont alkalmazásával állapította meg az alperest megillető ügyvédi munkadíjat. Az érdemi nyilatkozatok számára és a tárgyaláson való megjelenésre figyelemmel a mérlegelési jogkörében megállapított perköltség nem eltúlzott, és a felperes megalapozatlanul állította, hogy az alperes csak három beadványt nyújtott be jórészt azonos tartalommal. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az ítélet az alperes beadványába részletesen kifejtett jogi állásponton alapult. Az ügyvédi munkadíj ezért arányban áll a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 358. § (5) bekezdés alapján nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése.

[8] A fellebbezés nem alapos.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elbírálásához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, és a kereset elutasításának indokaival a másodfokú bíróság túlnyomó részben egyetértett, ezért a fellebbezés folytán csak az alábbiak szerint pontosítja.

[10] A felperes helyesen hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy a Cstv. 83/R. § (4) bekezdés szerint a törvénynek a módosító törvénnyel módosított 33/A. §-át a módosító törvény hatályba lépését követően benyújtott megállapítási és az annak alapján indított marasztalási keresetekre kell először alkalmazni. A módosító törvény a kihirdetését követő második hónap első napján (2017. július 1.) lépett hatályba (módosító törvény 50. §), ezért a jelen eljárásban a Cstv. 33/A. §-nak a módosító törvény 17. §-ával beiktatott rendelkezései az irányadók. Erre tekintettel a Cstv. 2017. július 1-jétől hatályos 33/A. § (1) bekezdés szerint a

keresetet a felszámolási eljárás alatt lehet megindítani. A másodfokú bíróság azonban nem értett egyet a felperesnek az ebből levont jogi következtetésével.

[11] Az elsőfokú bíróság jogértelmezése a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés nyelvtani és rendszertani, valamint az Alaptörvény 28. cikkében előírt teleologikus értelmezésének is megfelel. Ez utóbbi rendelkezés a bíróságok számára egyértelművé tette, hogy az értelmezésnek ez a módja valamely jogi norma társadalmi rendeltetésével összeférő céljának vizsgálatával összefüggésben merül fel, amelyet az érintett jogi norma társadalmilag kötött rendeltetése határoz meg. Ennek az alapja a preambulum és a jogszabály megalkotására irányuló javaslat indokolása, amelyek segítségül szolgálhatnak a normaszöveg értelmezéséhez. Az Alaptörvény 28. cikke olyan iránymutatás, amelynek a normatartalom feltárásánál minden esetben meg kell felelni, ezért a teleologikus értelmezés nem a jogi normák írott tartalmától elszakítható és önmagában is alkalmazható módszer, amellyel a jogalkalmazó áttörheti az adott jogi norma nyelvtani és rendszertani, illetve dogmatikus értelmezési kereteit.

[12] A Cstv. 33/A. § intézményes felelősségátvitelt tartalmazó, a gazdasági társaság szervezetére vonatkozó egyes felelősségi szabályokat áttörő, a hitelező és a vezető tisztségviselő közötti kártérítési kötelmet keletkeztető rendelkezés, amelynél a felperest az általa érvényesített jog kizárólag abban az esetben illeti meg, ha a keresetindítás a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés valamennyi feltételének megfelel. A törvényi tényállási elemek megvalósulása keletkezteti a gazdálkodó szervezet vezetőjének felelősségét megalapító – a gazdálkodó szervezet és harmadik személyekre irányadó általános szabályokat áttörő – kártérítési jogviszonyt. Ennek egyik együttes feltétele az igényérvényesítés időbeliségét szabályozó rendelkezés, amely szerint a gazdálkodó szervezet kártérítési felelősségének megállapítása kizárólag a felszámolási eljárás alatt érvényesíthető. Ennek hiányában a kártérítési kötelelem nem jön létre, ezért az érvényesített jog fennállásának hiányában – ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette – a keresetet érdemben el kell utasítani. A felszámolási eljárás a megszüntető végzés jogerőre emelkedésével befejeződik, ezért a keresetindításkor folyamatban lévő felszámolási eljárás ténye az érintettek szubjektív tudomásszerzésétől független olyan időbeli feltétel, amely már nem köthető a jogerős befejezését tartalmazó végzés Céggközlönyben történő későbbi közzétételéhez. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a kártérítési kötelelem keletkezésének a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésben szabályozott időbeli feltétele a felszámolási eljárás kezdetétől annak jogerős befejezéséig tart, és az ezt követő keresetindítás esetén nem illeti meg a jogosultság a felperest a vezető tisztségviselő felelőssége megállapításának követelésére. A Cstv. 33/A. § (11) bekezdés szerint a vezető tisztségviselő felelősségének jogerős megállapítása a marasztalás iránti kereset alapján érvényesített jog ténybeli feltétele, és a per megindításának lehetősége a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt időbeli feltételhez kizárólag annyiban kapcsolódik, hogy a felszámolás jogerős befejezésének a Céggközlönyben történő közzétételéig nem lehet marasztalási kereset indítani.

[13] Mindezek figyelembevételével az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a keresetindításra jogosultak a felszámolási eljárás teljes tartama alatt mérlegelhetik az igényérvényesítés lehetőségét, amely nem áll ellentétben a felszámolási eljárás Cstv. 1. § (3) bekezdésben előírt céljával és a módosító törvény 17. §-ához fűzött indokolással sem. A

felszámolási eljárás jogerős befejezése és annak közzététele közötti időszakban már nem keletkezhet olyan adat vagy bizonyíték, amely az érintett személyek jogérvényesítését bármilyen okból érinti, így nincs olyan indok, amely az Alaptörvény 28. cikkére tekintettel alapot szolgáltatna a felszámolási eljárás befejezését jelentő normatartalmat áttörő és szélsőségesen bővített értelmezésre.

[14] A Fővárosi Törvényszék a ügyszám3. sorszámú végzéssel a felszámolási eljárást befejező ügyszám4 számú végzésnek a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatal elnevezésében történt elírást javította ki, amely a felszámolási eljárás jogerős befejezéséhez fűződő jogerő hatályát és ezáltal a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésben szabályozott perindítási feltételeket már nem érintette. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes az adós felszámolását befejező végzés 2020. május 22-ei jogerőre emelkedését követően nyújtotta be a keresetlevelet, amelynek következtében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés alapján nem illette meg a jogosultság az alperes felelőssége megállapításának követelésére, ezért az elsőfokú bíróságnak a keresetet elutasító érdemi döntése a fellebbezésben írt okok miatt nem jogszabálysértő.

[15] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott feltételek együttességéből következik, hogy bármelyik hiányában a keresetet el kell utasítani. A felek nyilatkozata és a szolgáltatott okiratok alapján a jogvita – további bizonyítás elrendelése nélkül is – elbírálható volt, így az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ban szabályozott perkoncentráció elvének megfelelően járt el, amikor a Pp. 276. § (5) bekezdés alkalmazásával a felperes szükségtelen bizonyítási indítványait mellőzte, míg az utólagos bizonyítás elbírálásáról a Pp. 220. § alapján nem kellett alakszerű határozatot hoznia. Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy döntésének indokaira tekintettel nem vizsgálta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti tényállás további elemeit, amellyel eljárási szabályt nem sértett, így a felperes alaptalanul sérelmezte a kereset érdemi elbírálását nem érintő bizonyítékainak mellőzését. A jogvita elbírálásához elegendő volt a kártérítési kötelmet keletkeztető időbeli feltétel körében tett nyilatkozatok és bizonyítékok értékelése, így az elsőfokú ítéletből a fellebbezésben idézett és iratellenesnek minősített nyilatkozatoknak (a felperes által megjelölt jogellenes magatartás, illetve az alperesnek az önhibát érintő nyilatkozata) az érdemi döntés szempontjából nem volt jelentősége.

[16] A Pp. 21. § (1) bekezdés szerint a per tárgyának az értéke – a jelen eljáráshoz nem tartozó kivétellel – a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értékével egyezik meg. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdés alapján indított kereset folytán a Cstv. 33/A. § (11) bekezdés szerint marasztalásra csak akkor kerülhet sor, ha fedezet hiányában az adós vagyonából nem történik meg a hitelezői igények kielégítése, így csak a felszámolási eljárás befejezése után lehet indítani marasztalási keresetet. A Cstv. 33/A. § (11) bekezdésben szabályozott keresetet bármely hitelező megindíthatja az (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján. Több hitelező marasztalás iránti keresete esetén a bíróságnak a hitelezői követelések arányos kielégítéséről kell rendelkezni [Cstv. 33/A. § (13) bekezdés], ezért a felelősséget megállapító jogerős döntés azt a lehetőséget biztosítja, hogy a hitelezők a marasztalás iránti keresetet benyújtsák. Az arányos kielégítési lehetőségéből következik, hogy a felperes megállapítási keresettel érvényesített jogának értéke a Pp. 21. § (1) bekezdés szerint nem állapítható meg. Ettől eltérő kérdés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvénynek (a továbbiakban: Itv.) a meg nem határozható pertárgy értékű perekre előírt

rendelkezése [Itv. 39. § (3) bekezdés], amely kizárólag az illeték számításának alapjáról és nem a pertárgy értékről rendelkezik. Mindezekre tekintettel a felperes helyesen hivatkozott arra, hogy a jelen eljárásban a pertárgy érték nem határozható meg.

[17] Az alperes a rendelet 2. § (1) bekezdés a) pont alkalmazásával a jogi képviselőjével 2020. július 6-án megkötött megbízási szerződés alapján benyújtott költségjegyzék szerint kérte megállapítani az ügyvédi munkadíjban felmerült perköltségét. A megbízási szerződésben az alperes és a jogi képviselő a per vitelére alapmunkadíjként nettó 400.000 forint összegben állapodott meg 20 munkaóra alapul vételével, óránként 20.000 forint díjazás mellett. Az elsőfokú bíróság az alperest megillető ügyvédi munkadíjat 590.000 forint + áfa (bruttó 749.300 forint) összegben határozta meg, ami azt jelenti, hogy a költségjegyzékben megjelölt 20.000 forint/óra díjszabásra figyelemmel 29 és fél óra időtartamban vette számításba az elsőfokú eljárásra fordított érdemi munkát. Az alperes az elsőfokú eljárásban részletes, mindenre kiterjedő érdemi védekezést terjesztett elő, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat csatolta, jogi képviselője 8 tárgyalási határonapon megjelent, a per állásához képest érdemi nyilatkozatait előterjesztette, így a megbízási szerződésben kikötött munkadíj és az elsőfokú bíróság által számításba vett képviseleti tevékenységre fordított időtartam nem tekinthető eltúlzottnak. Mindezek miatt a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítéletben meghatározott ügyvédi munkadíj mértéke nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, ezért a másodfokú bíróság nem látott indokot a rendelet 2. § (2) bekezdésének alkalmazására.

[18] A kifejtett indokokra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés értelmében – visszautalva annak túlnyomó részben helyes indokaira – az elsőfokú perköltségre is kiterjedően helybenhagyta.

[19] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli. Az alperes a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdés alapján költségjegyzék előterjesztése útján 100.000 forint + áfa összegben számította fel az ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségét, amelynek összege – figyelemmel az alperes és a jogi képviselő által megkötött megbízási szerződésre is – a kifejtett érdemi tevékenységgel arányban áll, ezért a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdés értelmében köteles azt az alperesnek megfizetni.

[20] A felperes illetékmentessége folytán felmerült fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdés értelmében az állam terhén marad, amelynek összege az elsőfokú bíróság által feljegyzett 24.000 forinttal szemben az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pont és a 46. § (1) bekezdés alapján 48.000 forint.

Fővárosi Ítéltábla
11.Gf.40.355/2022/5

8

dr. Volein Anna s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Bleier Judit s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Mária
bíró

A kiadmány hitelül: